Anul I No. 8 — Apare Lunar — Mai 1941

GLASUL TINERETULUI

—Organ de propagandă al „Editurii Noastre" din București pentru Ardeal—

Director:	Redacția:	Director fondator:
NICOLAE GRAUR	Com. Dârste, 63 Brașov	MARE EMANOIL

Înregistrată la Trib. Ilfov sub No. 129 din 25-XI-1940.

BIBLIOTECA ȘI CASA DE CETIRE DE „ASTRA" BRAȘOV

Mormântul marelui C. Negri

Cenzurat

Lei 10 ex.

Am mai primit la redacție următoarele cărți, reviste și ziare:

COTIDIANE:

„Sfarmă Piatră" apare la București.

REVISTE:

Revista științifică, Școala Prahovei, România Apicolă, Zorile Romanaților, Prietenia Literară, Făt Frumos, Horia, Cloșca și Crișan, Revista școlii, Luceafărul Literar, Pan, Pământul, Nord-Vestul, Catedra, Ararat.

CĂRȚI:

„Cartea Gospodăriei" o recomandăm cetitorilor și cetitoarelor, spre a nu lipsi din nici-o casă. Cartea cuprinde peste 500 rețele pentru gătit; în plus are partea medicală care ne învață cum trebue să ne curățim și să ne scăpăm de diferite boli. Prețul este lei 90 și se poate comanda direct dela autoare pe adresa Silvia Albu învățătoare, str. Buteanu No. 5 etaj I, Arad.

Recomandăm cetitorilor următoarele cărți de rugăciuni: 1) Calea crucii—calea lui Isus, lei 6, pag. 36, 2) Vino la Isus. Adresa autorului: Pr. N. Munteanu Muntemarg com. Scorțeni jud. Bacău.

ZIARE:

Semănătorul, Viața Nouă, Gazeta Familiei, Informații comerciale, Gazeta Refugiaților, Drum Nou, Arena Romanului, Avântul, Nădejdea, Voința Banatului, Altarul, Foaia Noastră, Unirea Poporului, Romanațiul, Condeiul, Pâinea Vieții, Gazeta Muncii, Românești, Drapelul, Unirea, Conștiința Națională, Evul Nou, Gorjanul, Sionul Românesc, Evangelikuș Elet, Vremea Nouă, Expresul, Făclia, Alb și Negru, Unirea, Oltenia Economică, Ogorul.

Adevărații prieteni ai revistei „Glasul Tineretului" cu abonamentul achitat la zi:

S. A. R. „Metrom" — 1 abonament de sprijin 1000 lei Transmitem mulțumiri S. A. R. Metrom pentru sprijinul dat

Direcțiunea Revistei

Abonament pe un an

Dumitrescu Pârvan medic 100, Iosif Crăciunel medic 100, Nicolae Pârvan preot 100, Danil Purcăroi preot 100, Ovidiu Popovici avocat 100, Mihail Căciulă brutar 100, Tufană Ioan meseriaș 100, Vasile Câmpeanu lăcătuș 100, Muscalu Iuliana învățătoare 75, Nic. M. Isac 10 ab. pe o jum. an 500.

Pe o jumătate de an

Gaviliu Const. Meseriaș 50, Manea Busuioc 50, Popescu Gh. conductor 50, S. V. Codreanu comerciant 50, Ulmean Dionisie fochist 50.

Pe un sfert de an

Teian Ioan ceferist 25, I. Bejan 20, Oltean Gh. imp. mișcare 20, Cazil Vasile imp. mișcare 10 lei.

GLASUL TINERETULUI

Octavian Goga

Se împlinesc 3 ani în această lună dela moartea celui mai iubit om politic dela noi, precum și mare poet român, O. Goga.

Se împlinesc trei ani dela moartea poetului redeșteptării noastre naționale și deschizător de drumuri noi.

Aș vrea, și mă simt dator, ca în acest loc să descriu sau să scriu biografia marelui dispărut.

Aș vrea și mă simt dator dar O. Goga nu are nevoe de modestul meu gest...

Nu are fiindcă atâta în țară cât și străinătate, nu există un român mai cunoscut ca el.

Putem fi mândri de un așa om, atât noi ardelenii — fiind fiul bătrânului Ardeal — cât și românii de pretutindeni, pe care i-a iubit la fel de mult.

Cum am spus mai sus, O. Goga nu are nevoie de recomandații, el e destul de cunoscut.

Cine oare nu cunoaște și n'a cântat frumoasa lui poezie „Bătrânii", care zice undeva așa:

Dece m'ați dat de lângă voi,
Dece m'ați dat de-acasă?...
Să fi rămas fecior la plug,
Să fi rămas la coasă!

Apoi cine — iară — nu cunoaște neperitoarele rânduri ale poeziei „NOI", în care cântă cum nimeni altul n'a cântat durerea, durerea noastră a ardelenilor subjugați:

La noi sunt codri verzi de brazi
Și câmpuri de mătasă,
La noi atâția fluturi sunt
Ș'atâta jale'n casă...
La noi nevestele plângând
Sporesc pe fus fuiorul
Și'nbrățișându-și jalea plâng.
Avem un vis ne împlinit
Copil al suferinții,
De jalea lui ne-au răposat
Și moșii și părinții...

Ce credeți, cine era acel „copil al suferinții?" Dar acel „vis ne împlinit?"

Era „Unirea cea mare", unirea tuturor românilor.

Dar el nu a devenit mare numai pentru aceea că a scris frumoase poezii naționale sau pentrucă a fost un mare om politic. Nu. Adevăratul motiv, datorită căruia a devenit ceeace este, a fost darul dat lui de Dumnezeu, de a vedea înainte ceeace trebuia să vină, ceeace trebuia să se întâmple.

Era un profet, un prevăzător sau înainte-mergător. Ei, și astfel de oameni sunt puțini.

Noi, românii am avut unul singur, pe Mihail Eminescu iar acum pe O. Goga. El este abea al doilea!

Deci, dați-vă seama cu toții ce om mare a fost și cât de însem-

nată a fost pierderea lui pentru țară.

Dar nu numai atât; a fost și tânăr. Mai bine zis, a suferit ca Eminescu, nefiind înțeles, a murit tânăr ca și el.

Inainte de a închide ochii, cu o lună, a scris următoarele versuri:

Imi cântă moartea la fereastră
Ca o vecernie'n surdină;
Imi cântă'ncet iubirea noastră —
Un vis de umbre și lumină...

Vedeți, el a știut că are să moară nu peste mult și cu urechile minții lui luminate, a auzit cum moartea îi cântă la fereastră.

Acum D-voastră veți zice, că cu ceva înainte de a muri știm și noi orișicare.

Bine, dar D-voastră știți fiindcă ați fost bolnavi mai de mult, dar el nu.

Și totuși să zicem că știți. Dar uite un lucru pe care oricât ar fi cineva de isteț, tot nu-l știe, numai dacă are darul care l-a avut O. Goga:

El a știut de acuma's 33 sau 35 ani că moare primăvara deoarece în primul său volum de poezii, apărut la Budapesta, editura Luceafărul, în anul 1906, are o poezie care zice așa:

De-oi muri la Primăvară
Să mă plângeți, tu și mama;
Amândouă să mă plângeți

Și să vă cerneți năframa...

El a știut, adică a prevăzut că moare înaintea mamei sale (așa cum a și fost, deoarece D-na Goga — mama poetului — a murit cu o săptămână în urma lui) și Primăvara...

Din cele de mai sus se poate vedea clar că O.Goga a fost un mare geniu și un mare fiu al țării noastre.

Acum când el nu mai este de mult printre noi dar cunoscându-i marile calități, să ne rugăm Tatălui din ceruri să'l odinească în pace iar versurile lui, să ne fie călăuză și precum el nu a disperat în crezul lui, așa și noi să nu disperăm ci cu toții să credem cu tărie că țara cea mare iarăși va veni la loc.

Mormântul lui sfânt, care e la Ciucle, sub ocupație maghiară ne vorbește mai mult ca orice și ne spune că: atâta timp cât va bate o inimă română în piepturile noastre Ardealul nu poate fi altul și al altuia decât al țării românești!

E fiul ei, și fiul numai lângă mama lui își află alinare și astâmpăr...

Cine are urechi de auzit să audă.

Nicolae M. Isac

BALAURUL

Cică a fost odată ca niciodată, un balaur mare și floros; prin ce locuri nu spune povestea, dar acest balaur de furios ce era, toate vietățile se fereau și fugeau de dânsul ca de piază rea.

Văzând balaurul că e singur în acele împrejurimi, fiindcă toate vietățile fugiseră undeva departe **să se sfătuiască asupra lui, a trimis balaurul vorbă prin câteva** șopârle mai mici că puternicul lor stăpân vrea să ducă o viață de înfrățire, o viață de fericire, cu toate vietățile de prin prejur, ba chiar le va apăra de orice dușman al lor.

Auzind aceste cuvinte vietățile

acestor locuri n'au dat crezare celor ce spuneau şopârlele, din cauză că întotdeauna părinţii lor au avut de suferit de pe urma blestematului de balaur.

Întoarse şopârlele înapoi la balaur, i-au raportat că nu are nimeni încredere în el, ba chiar că se sfătuesc contra lui.

Auzind acestea balaurul a trimis iscoade din nou să le ducă vestea că atotputernicul balaur, în cazul că nu consimte la o viaţă paşnică cu el, va porni în urmărirea lor, distrugându-le cuiburile şi puişorii, precum şi pe toţi acei ce se vor opune voinţei lui binefăcătoare.

Cu aceste cuvinte au pornit iarăşi şopârlele în tabăra vieţuitoarelor paşnice ale pământului şi le-a adus vestea cea de pe urmă, de a se supune la viaţă paşnică cu balaurul care îşi asumă obligaţia să le şi apere contra oricui.

Parte din vieţuitoare, gândindu-se la puişorii lăsaţi în preajma spurcatului, au consimţit, iar altele punându-şi ultima lor speranţă în Creatorul tuturor făpturilor au rămas şi mai departe să facă front contra fiorosului balaur.

Şi-au dus şopârlele hotărârea vieţuitoarelor cari s'au decis să trăiască în bună înţelegere cu el şi care nu vor.

Auzind aceasta, balaurul a eşit din vizuina sa înconjurând cu corpul său pe toţi acei care s'au dăruit lui şi cu gura a început să urmărească pe acele fiinţe care nu s'au supus voinţei lui, înghiţind una câte una, în timp ce altele disperate se năpusteau cu ultima energie asupra lui, ameninţându-l chiar cu neputincioasele lor puteri, faţă de imensul lui hoit, care la urmă cădeau sărmanele istovite.

În vremea aceea, în vârful unor munţi falnici, era cuibul unui vultur, care privea la groaza din împrejurimi.

Neamul acestui vultur se întindea până la marginea unei ape argintii ca şi seninul blând al cerului.

Şi privea vulturul cum se încolăceşte fiara strivind în trecerea sa atâtea şi atâtea vieţăţi, că ghiarele începeau să i se încleştieze de furie, iar ochii săi începeau să-i sticlească ca două verze de jeratic, în dorinţa de a opri balaurul din drumul său.

Numai deodată ce-i soseşte vestea prin alţi vulturi dela margini de ape că nişte şopârle au răpit doi pui de vultur, în timp ce alţi vulturi veneau ca furtuna peste vârfuri de munţi, auuntând pierderea altor puişori de vulturi, răpiţi de şopârle şi că tot neamul vulturesc e îngrijorat de aceste pierderi.

— Noi să fim muşcaţi de şopârle! Nu, nu, niciodată!

Mânaţi ca de o forţă nevăzută sboară vulturii în înălţimi împresurând întreg văzduhul.

Puişorii, puişorii strigau vulturii din înălţimi; dar balaurul văzând primejdia în care se găseau şopârlele lui, cu glas prefăcut strigă către vulturi:

— Dece vă frământaţi atâta? Fiţi cu mine şi-i veţi căpăta. Altfel pieire voua.

— Ce balaure? pieire nouă? Puişorii balaure, puişorii altfel moarte şopârlelor, sau ţie.

Văzând balaurul furia cu care vulturii înţeleg să-şi apere puişorii; cu glas prefăcut şi mierlos, se adresează iar către vulturi:

— O, voi vulturi, ce-aţi asurzit văzduhul cu frământările voa-

sire? liniştiţi-vă şi fiţi pe pace, căci atotputernicul balaur vă va lua sub protecţia sa, apărându-vă oricând contra altor atacuri.

Vreau să petrec în pace cu neamul vultureac; Consimţiţi?

— Puişorii balaure, puişorii!..

— Vă făgăduiesc, prea cinstiţi vulturi că după înfrângerea celor ce nu vor să mi se supună, cu sprijinul atotputerniciei mele, veţi avea puişorii înapoi.

— Făgăduieşti balaure?

— Făgăduesc.

— Jură balaure pe solzii tăi.

— Jur.

După acest jurământ s'au potolit vulturii din furia lor; iar balaurul înghiţea mereu pe cei ce i se opun ea voinţei.

Şi astfel spune povestea că a înghiţit balaurul nouă mări şi nouă ţări de vietăţi, în timp ce vulturii din dragostea lor părinteaască după puişori întreţineau tot legături prieteneşti cu balaurul.

A termenat balaurul cu toate vietăţile pe care le-a urmărit.

Era stăpânul aceluia ţinut. Toţi supuşii îl hrăneau ca pe trântor.

Nu trebuia nici să se miste cel puţin, dupe v'run fel sau altul de mâncare, fiindcă el dedese ordin supuşilor săi, ca să i se toarne şi pe gât mâncare.

Veni în sfârşit socoteala cu vulturii.

— Prea cinstite balaur, am venit după cum ne-a fost vorba să îmi eliberezi puişorii.

— Puişorii !! Ce puişori?

— Puişorii balaure, răpiţi de şopârle. Ai uitat!

— Aha!... puişorii, răpiţi de şopârle?

Nu se poate; aceasta e dreptul ce se cuvine sfeşniellor mei şoporlele; iar pe voi, pe voi neam vulturesc, vă voi lua sub stăpânirea mea, să-mi daţi bir şi să mă hrăniţi cum se cuvine; altfel va fi vai de voi, credeţi c'am uitat?

— Ce să uiţi balaure. Eliberează puişorii.

Niciodată. Am o socoteală veche cu voi, ori credeţi c'am uitat de înfrângerea ce-am păţit-o în lupta cu voi de odinioară?

Căci mai avuseseră ei de furcă cândva lăsându-i doar cu viaţă pe balaur.

— Puişorii balaure, sau murim cu ghearele înfipte în tine!

— Ha, ha, ha, ce mă mai sperieţi voi acum când eu sunt stăpânul tuturor vietăţilor din aceste locuri,

Nu mai am frică de voi.

— Dar legământul balaure?

— Petec de hârtie.

Văzând vulturii încăpăţânarea balaurului, pornesc din nou spintecând văzduhul cu strigătele lor, care semănau mai mult cu strigăte de durere, căci balaurul mai puternic acum ca nici-odată, căute să distrugă din temelii neamul vulturesc omorându-le puişorii şi stricându-le cuiburile.

In frământarea aceia tumultoasă, un vuet surd urla în văzduh şi pe pământ.

In timpul ce fiara se târa pe pământ, scoţând limbele de foc pe gură şi pe nări, vulturi:

Se năpusteau asupra lui, ca nişte săgeţi aruncate din văzduh de o mână nevăzută, până ce balaurul s'a dat sfârşitul, scăldat în propriul său sânge sub furia neînfricoşată a curagioşilor vulturi. De atunci spune povestea şi astăzi, când vulturii zăresc pe pământ vrun şarpe sau şopârlă se năpustesc asupra lor şi le mănâncă cum mânca şi balaurul din poveste vietăţile ce nu înţelegeau să se supună lui.

Ion G. Platoagă

Invierea Mântuitorului
IISUS HRISTOS

Şi dacă n'a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică.

I. Corinteni XV. 13

Minunea Învierii din morţi a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, este în adevăr cea mai mare minune dintre toate minunile arătate de Sfânta Evanghelie.

Învierea Domnului

Este, cum s'a spus, cheia de deslegare a întregului creştinism, minunea minunilor.

Învierea Mântuitorului are două părţi distincte şi inseparabile: moartea şi învierea. N'ar fi avut loc învierea dacă n'a avut loc mai întâi moartea. Iar moartea Mântuitorului este un fapt atât de bine dovedit în Evanghelie încât nu se poate strecura nici cea mai mică umbră de îndoială în inimele noastre.

Tot aşa de bine arătată de evanghelie, este însăşi Învierea Mântuitorului.

Scularea Sa din morţi, în ziua dintâi a săptămânii, înainte de a ce lumina de ziuă, cu apariţia Îngerului, încremenirea ostaşilor de pază, povestite aşa de simplu dar şi de adevărat de evanghelişti, ne încredinţează în chipul cel mai înalt despre Dumnezeirea Mântuitorului.

Dar n'a fost numai atât. Apostolii au avut apoi — prin aparîţiile Mântuitorului după Inviere, — *cele mai puternice dovezi ale acestei slăvite învieri, pe care au purtat-o în tot locul în încredinţarea lor şi au vestit o lumii cu o mare putere, unică în istoria omenirii.*

Prima apariţie a Mântuitorului înviat, are loc chiar în ziua învierii Sale, femeilor care venise disdedimineaţă la mormânt. (Marcu XVI 12-131 - Luca XIV 3-35).

Cutremurate de spaimă, dar încredinţate în sufletele lor, crezu în adevărul Inverei, căci ele vorbiseră cu Mântuitorul; se întorc la apostoli şi le spun ceiace ele

văzuseră însă aceştia nu le-au crezut.

Doi discipoli apoi, care mergeau spre un sat puţin departe de Erusalim, numit Emanus, au văzut pe Iisus cu care au început să vorbească. Ei se întorc bucuroşi la Erusalim şi vestesc pe ceilalţi ucenici. Aceştia ezitară mai întâi să creadă, când deodată, Iisus se prezintă în mijlocul lor unde erau adunaţi (Luca XXIV 36; Ioan XX, 19)

Mântuitorul, după ce îi mustră de învârtoşarea inimii, le ceru să-L verifice cu simţurile lor, trimiţându-i la propovăduirea evangheliei. (Marcu XVI, 15)

Opt zile după aceia, apost îi se găsesc din nou adunaţi, cu ei acum şi Toma care nu fusese de faţă la apariţia de înainte şi care declarase că dacă nu va pipăi el rănile stăpânului, nu va crede.

Iisus veni din nou în mijlocul lor, le zise: „Pace vouă". *Apoi îi spune lui Toma să se apropie să vadă semnul cuielor şi să-i pipăe coasta, ca apoi apostolul Toma să declare*: „Domnul meu şi Dumnezeul meu". (Ev. Ioan cap. 20 V. 26-29). *Era mărturisirea deplinei sale încrederi în* Învierea *Domnului său şi al nostru.*

Celelalte apariţiuni ale lui Iisus, înviat, avură loc în Galileia, pe malurile lacului Ghenizaret, unde mai mulţi din apostoli erau ocupaţi cu pescuitul.

Apoi, la înălţarea la cer, pe muntele Măslinilor, Mântuitorul i-a binecuvântat şi le-a recomandat să nu părăsească Erusalimul până ce nu vor fi îmbrăcaţi cu putere de sus. (Luca XXIV verset 51)

Aceste apariţiuni ale Mântuitorului după înviere, întăresc pe apostoli în misiunea lor în aşa grad, încât îi fac neînfricaţi propovăduitori ai învăţăturii celei noui dată lumii pentru izbăvirea şi fericirea ei de însuşi Fiul lui Dumnezeu.

Învierea Domnului a fost dar, pe lângă cea mai mare minune a Mântuitorului, şi dovada cea mai tare a Dumnezeirii învăţăturii Sale, fără de care propovăduirea apostolilor ar fi fost zadarnică, căci „dacă n'a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică" spune Sf. Apostol Pavel.

Preotul Ion Sachelarescu

Glasul lui Octavian Goga

Prin zarea primăverii triste
Se 'nalță-un strigăt, un glas sfânt,
E glasul stins, plin de durere
Al celui ce zace'n mormânt.

El plânge acuma 'nstrăinarea
Și greutatea ce-l apasă,
Căci pasul destinului crud
Un pic de liniște nu-i lasă.

La capu-i pâlpâe murind
O luminiță aproape moartă,
Și 'năbușită de destin
Incet, incet va cădea 'nvinsă!

Și plânsul tristului mormânt
Se tot ridică'n zări albastre,
E glasul Sfântului Apostol
„Poet al pătimirei noastre".

El cere răsbunare'n cer
Judecătorului cel Sfânt
Pentru Români... iar pentru el
Își cere liniște 'n mormânt!

Dar liniștește-te poete
Și ți doarme somnul nemuririi,
Căci pe mormântul tău... jurăm
Că vom juca „Hora Unirii".

Mișu Popescu-Jean

Insemnări despre muncă și adevăr

VI. Muncă și spiritualitate

de Roman Boca

Oamenii sunt oameni nu pentrucă au chip de oameni, ci pentrucă viața lor se diferențiază de de viața animală printr'o trăire spirituală, prin muncă, prin civilizație, prin cultură.

Nimeni nu poate fi om, orcât de omenesc ar fi chipul său, dacă viața și manifestările sale, nu sunt inobilate de spiritualitatea omului, a cărui existență este spiritualitatea adevărului.

Prea puțini, putem spune că suntem oameni, pe drept cuvânt, căci veacurile de întuneric ce-au dominat omenirea, nu ne-au înlesnit posibilitatea să devenim oameni; a fi om și a deveni om, este o mare victorie, și este singura victorie pe care o putem avea în scurta noastră viețuire pământească.

Atâta vreme cât omul nu poate deveni om, el este neom, este un om posibil, este o ființă de rând, care se bucură de lumina soarelui, așa cum se bucură paserile cerului, turmele de miei, sau herghelille de cai.

Repet un adevăr „Bucuria de a fi om este una dintre cele mai mari bucurii, este egală cu bucuria zeilor".

Problema omului, este una dintre cele mai importante probleme, este problema de temelie a Evului Nou și a Erei Noui în general.

Dacă oamenii ar fi oameni, întreaga omenire ar fi fericită, căci legile omului sunt legile frăției, adevărului, luminii, justiției, păcii, prosperității, științei, frumosului, progresului și bunei înțelegeri.

Atâta vreme cât problema omului nu va fi soluționată, cu înțelepciune și știință, viața omenirii va fi un permanent calvar, o tragedie universală.

Ceeace ridică pe om la rangul de om ade-

vărat, este munca creatoare de valori, spirituale şi materiale.

Niei o operă omenească nu a fost elaborată la întâmplare; nici o operă mare nu a fost creiată fără o gândire temeinică; toate operile omeneşti: artistice, literare, economice, sociale, tehnice, etc au fost create în urma unor profunde cugetări şi înţelepciuni omeneşti; munca cea mai simplă, cere un efort spiritual iniţial; orice muncă poate deveni mecanică, automată; dar acest lucru nu importă; ceeace este caracteristic, este faptul că toate operile omului au pecetea spiritului său, bolnav, barbar, luminat sau sănătos.

Oameni! Lumea este aşa precum aţi creat-o aşa precum sunteţi voi; zădarnic veţi dori o lume frumoasă şi bună, luminată şi sanătoasă! atât vreme cât viaţa voastră se pierde în rele, în ură, întuneric şi în moralitate biologică şi spirituală.

Toţi cât suferiţi, vă purtaţi pe umeri propria neputinţă, propriile greşeli, fie ale voastre fie ale neamului vostru; cine seamănă vânt, culege furtună; de aceea, fiţi înţelepţi; semănaţi pretutindeni adevărul, iubirea, dreptatea, bunătatea, ştiinţa şi supremele lumini, în toate activităţile voastre şi veţi recolta nădejde, înţelegere şi fericire.

Nebunul care bate toată ziua cu un ciocan, spune că munceşte; el o crede, dar nu ştie că oricât va asuda şi va transpira cu picături de sânge, munca lui nu va aduce nici un rod, fiind lipsită de conştiinţa creatoare a unei opere temeinice; câţi oameni nu pierd întreaga lor viaţă ţinând discursuri sau munciud de dimineaţa până seara, pierzând zile şi nopţi în munci istovitoare, fără să realizeze ceva durabil, fără să lase o urmă, din toată risipa lor de energie; aceşti oameni sunt asemeni nebunilor, căci fac eforturi inutile, fără sens, şi de cele mai multe ori eforturi disperate.

Priviți istoria omenirii, și veți găsi neamuri pline de nemernicie cari s'au irosit în munci cari le-au dus la pierzanie; aceste neamuri de sclavi și de nemernici, și-au meritat soarta dispariției lor depe pământ, pentrucă nu s'a găsit nici un om vrednic, pentrucă nu au fost în stare să rodească nici un om înțelept, care să le mântuiască.

Animalele trăesc într'o somnolență care în viitor va dispare după prevederile marilor înțelepți; dar sunt lucruri cari întrec preocupările noastre simple; este mai important ca întreaga omenire, să fie trezită din această somnolență animală.

Roman Boca

Dragostea neîmpărtășită

— De ce cânți tată întotdeauna când ești necăjit ?"

— Ca să crești tu scumpo, iar mie să-mi treacă supărarea mai ușor, răspundea bătrânul cântăreț al celor nouă sate din împrejurul „Vălișoarei" !

Copila cu păr bălai și ochii albăstrii, îi sărea de gât, îi săruta mustățile mari și-i mângâia cu drag vioara, bucuria casei lor.

Creștea astfel în melodia celor mai curate și mai fermecătoare cântece de vioară !

Frăgezimea obrajilor, aurul strălucitor din păr și seninătatea ochilor albaștri ca azurul, purtau scânteia focului din cântecele fermecătoare ale serilor târzii de toamnă.

Gina era cea mai scumpă podoabă a bătrânului cântăreț, gârbovit de povara anilor.

Prin ea, Dumnezeu îi dăduse cea curată fericire ce se poate da unui muritor. Zilele în care Gina nu era acasă, pentru bătrân erau întunecate și triste.

In nopțile lungi de iarnă, sunetele argintii ale viorii acompaniate de glasul subțire și fermecător al Ginei, străbăteau până departe, liniștea ce domnea peste înzăpezitul sătuleț de munte. Zilele se scurgeau ca niște note. Gina creștea tot mai mare și mai frumoasă, cu o notă de melancolie — urmă ce o lăsase pierderea mamei, atât de timpurie.

Cucerise prin frumusețea ei, toată lumea ce o cunoștea.

Era adorată și iubită de toți.

Mamele cu flăcăi o doreau noră, iar celelalte doreau din toată inima să aibă fete ca ea.

Bucuria bătrânului era de nedescris.

Coardele viorii îi împărtăşau această bucurie şi storceau lacrimi din ochii celor ce-l ascultau!

Dar fericirea era prea mare ca să poată dăinui!

Intr'o seară târzie de toamnă, pe drumeagul ce leagă satul de dealul „Dorului" în urma unei turme de oi, cântând din caval, coboară un tânăr ciobănaş, cu ochii negrii şi cu pletele lungi ieşite pe sub căciulă.

Gina era cu ulciorul la apă.

Când ajunse lângă ea, îi dete bună seara.

— „Bună seara", îi răspune Gina cu glasul înecat, înroşindu-se până în vârful urechilor.

Vocea blândă şi frumuseţea ei uluitoare, strecurară fiori în el.

A privit-o mult şi-a vrut să plece.

La marginea satului însă şi a oprit turma şi scoţând cavalul a început să-şi cânte focul.

Tatăl Ginei, auzindu-l aşa de frumos, l-a chemat să-şi petreacă noaptea la ei.

In timp ce noaptea îşi lăsa umbrele peste sat, în căsuţa învechită a bătrânului cântăreţ răsună cântecul armonios al celor trei fericiţi.

Era un concert Dumnezeesc.

In noaptea aceia senină s'a cimentat o dragoste curată, dorul căreia avea să răpună pe frumoasa Gină.

Ciobanul a plecat. A promis că va trece la primăvară tot pe acolo. Iarna a trecut greu. A venit primăvara, a trecut toamna, dar el nu mai s'a întors. Cine ştie pe unde destinul i-a îndreptat paşii, sau pe unde nemiloasa moarte i-a curmat firul vieţii.

Ani dearândul Gina a aşteptat mereu, dar în zadar!

A început să slăbească, zilele treceau tot mai greu pentru ea şi gânduri negre o chinuiau.

Bătrânul îngrijorat, căuta să o mângâe şi-i cânta în fiecare moment dar ea plângea mereu.

Era prin Septembrie. Frunzele începuseră să cadă.

Toamna tristă se apropia.

In căsuţa unde câţiva ani înainte, era atâta bucurie, acum Gina îşi petrecea ultimele clipe!

Sufletul ei blând fusese rănit de săgeata „Dragostei neânpărtăşite"

Ultima ei dorinţă e să moară în cântecul duios al viorii ce i-a alintat copilăria.

Bătrânul, nebun de durere, trage cu toată puterea pe corzi şi lacrimile se scurg pe faţă.

Când primul cocoş dă semnalul de ziuă, el cade sfârşit, cu vioara udă de lacrimi, peste corpul rece al Ginei.

Deacum pentru el totul s'a sfârşit.

Odată cu Gina i-au murit toate speranţele. Viaţa deacum înainte nu va mai avea niciun rost — va fi pustie.

Singura prietenă — „vioara" — îi va alinta durerea bătrâneţii şi-i va umple golul lăsat de Gina. *Mişu Popescu-Jan*

Să ctitorim o Nouă Românie

Un răspuns

Pilda caracteristică a mânuitorului de condei C. Stănescu-Vâlăşti, prin versurile aşternute pe o pagină a revistei „Evul Nou" No. 5 - 6 1941 ne cheamă să strângem rândurile în jurul idealurilor concepute de D-l Roman Boca, în dorinţa de a forma "OMUL NOU" plin de adevar şi transformat în platoşă de oţel, în jurul hotarelor României Mari.

Răspunsul nostru afirmativ însufleţit de dragoste şi devotament se ridică până în vârful piramidei de sacrificiu unde necontenit activează adevărul pentru idealul curat naţional şi constructiv. Clar şi viguros chemarea poetului ne trezeşte atenţia tuturor, dela mic şi până la cel mai în vârstă, făcându-ne să ne impunem cele mai deosebite sentimente pentru a încrusta în sufletele noastre puterea de luptă a Omului Nou în viaţa nouă românească.

Atitudinea noastră trebue să fie cumpănită şi bine definită.

Numai aşa ne vom putea manifesta pentru afecţiunea profundă a frumuseţilor neaşteptate şi simţămintelor adânci ale poetului care spune:

„Să revărsăm din boabele de rouă
„Lumini şi străluciri de soare.

Pentru a înfăptui aceste simţăminte, trebue să contribuim cu sprijinul nostru de credinţă.

Mihail D. Vintilă

LIRICA UNIVERSALA

CONCURS

In dorinţa de a veni în ajutorul talentelor traducătoare, Prepoem instituе primul său concurs de traduceri poetice.

Condiţiunile sunt următoarele:

1. Concursul se declară deschis cu data de 1 Aprilie 1941.

2. Poate lua parte la concurs oricine.

3. Se propune pentru traducere în versiune românească sonetul Contre L'Inghitera de V. Monti

4. Textele trebuesc scrise la mașină. Ele vor fi însoțite de un motto, care va fi trecut și pe un plic închis, în care se va scrie numele traducătorului.

5. Nu se admite decât o singură variantă.

6. Pseudonimele sunt excluse.

7. Se numește consilier unic cu drept rezolvativ, d-l Pimen Constantinescu.

8. Toată corespondența și mânuirea textelor privește numai pe Traian Mihăilescu, redactorul revistei.

9. Se acordă un singur premiu, în valoare de 500 (cinci sute) lei, în numerar.

10. Data închiderii concursului este 15 Mai a. c.

11. Rezultatul va fi publicat într'o broșură împreună cu corespondența privitoare la concurs, imediat ce acesta va fi comunicat.

Publicăm mai jos textul poeziei pentru concurs.

Contro L'inghiltera

Luce te neghi il sol, erba la terra,
Malvagia che dall'alga e dallo scoglio
Per la via dei ladron salisti al soglio.
E con l'arme di Giuda esci alla guerra !

Fucina di deliti, in cui si serra
Tutto D'Europa il danno ed il cordoglio;
Tempo verrà che abbasserai l'orgoglio
Se stanco alfin pur Dio non ti sotterra.

La man che tempra dei Latini il fato,
Ti scoporra le trece e fia che chiuda
Questo di sangue uman empio mercato.

Pace avra il mondo, e tu, feroce e cruda
Nel mar tiranna, all'amo abbandonato
Farai ritorno pescatrice ignuda.

Vincenzo Monti — 1820

ADMINISTRATIVE

1. Domnii abonați sunt rugați să achite abonamentul revistei, încasatorilor noștri, cari vor prezenta legitimația cu fotografia și vor preda chitanță de descărcare semnată de directorul revistei.

2. Manuscrisele pentru publicare se vor trimite pe adresa direcțiunii: Com. Dârste Jud. Brașov.

3. Nu ne mai trimeteți articole politice că nile tae cenzura.

4. Abonații care achită abonamentul vor fi publicați în revistă

Bătrânul

E nins de ani, bătrân, abea păşeşte,
De par'c'ar fi bolnav şi totuşi nu e,
Ci doar povara anilor ce sue
Pe zi ce trece-i tot mai grea, sporeşte.

A cunoscut şi viaţa amărue
Şi viaţa'mbelşugată ce'ntăreşte
Dar le-a 'ndurat pe toate creştineşte
Şi taina lor n'a vrut de loc să spue.

In mintea lui e multă'nvăţătură
Şi totuşi el mi-a spus printre poveţe,
Că mare lucru n'a putut să'nveţe.

Nu ştie ce-i hoţie, pizmă, ură
Iar ochii lui sticlesc de chibzuinţă,
De câte ori îi spui vre-o năzuinţă.

Nicolae Graur

Ochiul inimii cânta

Când soseşte seara, prin cearcânele de răcoare, amintirile mă torturează cu aceiaşi poziţie în tablou cu mânile întinse, cu chemările spre înălţimea cânteculuí din doina.

Am adunat risipirea cânteculuí de prin iarbă, deacolo dintre răzoarele de flori virgine, am adus-o în satul acesta, s'o am înaintea ochilor mai mult ca o statuie, să mă, ajute să număr grăunţii durerii, să seamăn în cele patru unghiuri ale nemărginirii gândului, care vor înflori să fie mirosite de alte copilite ce ar veni încărcate cu inocenţă şi înţelepciune.

Luna cu dealul, fâşiile serii cu întreg codrul şi cu toată culoarea ce se înnelează multiplu ca o protecţie a unui curcubeu pe iubire, se adună în buchet, îmi plâng şi mai departe neobosite spre tainele secrete ale dorului, îşi continuă drumul tot cu neexplicare.

Am rămas în răscruce să privesc prin ferestrele lacrimei despărțirea îndepărtată, să păstrez în mână cu mai multă dragoste mărul tinereței tot așa de rumen pentru raza blândă din sânul acela, care va deveni mai strălucitoare, mai bogată în sentimente.

Am rămas să cânt cântecul Eliei care a trecut dincolo fără sicriu și fără iubire.

Am rămas întins mai mult decât câmpul ochiului ei, să o aștept să mă împace să îmi mângâie viața.

Am mai rămas până își va ucide indiferența până i-se va naște sufletul curat — și atunci fericit cu ea să plec pe lângă bazinul cu miros de tei în aceiași direcție spre altă frumusețe și acolo voi găsi un gol mai mare în care să încap, voi găsi un amurg care ascunde toate amintirile, un nor care poartă durerile, o pasăre care cântă toate cântecele, o mare care nu-și mai lăcrămează în muget valurile, un aer pur prin care gândul spre inimă din vis poate trece cu ușurință.

Ce mult este?

Fragile rumene din livadă nu le mai culege nimeni.

Odată cu așteptarea mea, aleia pe care trebuia împreună să trec nu mai posedă arborarea sentimentului, în cotiturile ei, sbuciumul amurgit, alăturea jocul apei cu picurile de negură nu mai au ce învăli, sunt risipit, privesc cum trece tinerețea ca barza prin frumusețea primăverii lăsându-mă deșertat de parfumul vârstei.

Nimănui n'a spus povestea, căci cuvântul doinei nu începuse să plângă de băutura ce o purta în cupele undelor sale vântul samarinean, nu gustasem, nu fusesem biruit să rămân în dosul cugetărei fără flori.

Dar nu, mai rămân în pădure să-mi păstrez neatingerea, căci în fiecare scorbură a copacului se găsește câte o premeneală nouă, câte o imagine a cuvântului, câte o copilărie a ei.

Acum am obosit, când pământul nu mai turbură spațiul când ora liniștei domnește printre fluturi care vin la far, fă-ți loc și vino.

Sufletul te așteaptă așa cum ești.

Vino fără nume, vino singură.

Lumea mea te așteaptă.

Vino, ochiul inimii mele cântă la fereastra sufletului al castelului dintre tei.

Mihail Sabini

Vis de primăvară

Visător în colţ de luncă,
Stau sub pomul ce în soare
Peste mine nins de floare
Zâmbitor şi lin aruncă.
Liniştită paşte pe un deal
Turma albă de mioare,
O copilă zâmbitoare
Stă şi ascultă cântec de caval.
Pierdută cat'apoi în zare
Spre chipul mândru de păstor
Ce-i umple sufletul de dor
Cu dulcea cântului chemare.
Mânat de-al primăverii crainic
Un copil goneşte un fluture
Peste mine pomi-şi scutur
Nolan de flori ce-mi cântă
tainic.

George Haneş

Ce spune persa despre noi

„Glasul Tineretului" organ de propagandă al „Editurii Noastre" din Bucureşti pentru Ardeal. Director Nicolae Graur care semnează primul articol intitulat *„Evul Nou"*. Reproducem câteva rânduri pentru substanţialitatea cugetului românesc oglindit în ele:

Speranţele în biruinţa unui ev nou sunt legitimate pe fundamentele şi solidă şi morală atitudine pe care se plasează acest original ritm în coordonarea vitalităţii sociale.

Ritmul evului nou se caracterizează, mai ales prin entuziasmul constructiv ce face să pulseze în toate direcţiile de creaţie socială.

De această întronare nouă, de această inversare din rău în bine, depinde situarea existenţii noastre în viitor, precum şi recunoaşterea unei valorificări a forţelor noastre de creaţie şi persona'ism naţional.

Tot în acest număr d. Roman Boca scrie frumoase rânduri intitulate: „Tineretul Lumii noui", pe care le apropiem de sufletele noastre, spune d. Roman Boca.

Nu există tineret fără patrie, fără neam, fără isvor.

Cultul tineretului este cultul neamului, tineretul este veşnicul viitor al neamurilor.

Dacă vreţi ca ţara voastră să aibe un viitor de aur, de lumină şi de strălucire, creşteţi-vă neamuri, un tineret de aur, de strălucire, de lumină.

Pan an I. No. 3—941.

In ultimul moment primim la redacţie No. 7 din revista „Glasul Tineretului" ce apare la Braşov sub direcţiune d-lui Nicolae Graur cunoscutul literat de la „Luceafărul Literar"; în pas cu imperativele vremii revista „Glasul Tineretului" desfăşoară o întinsă activitate, înconjurându-se de o pleiadă de scriitori tineri, care altfel ar fi rămas îngropaţi în uitarea provinciei. Spicuim din sumar: Versuri semnează Nicolae Graur, Nic. M. Isac, Const. Mitea, Sandu Stelian, şi I. G. Plaiaşeş. Proză: Mare Emanuil, Iulia Savate, Pr. Ion Sachelarescu, Pr. M. Şerpoianu, Toma Culcea şi Const. Mitea. Pe lângă aceste semnături „Glasul Tineretului" aduce şi numeroase recenzii. Revista apare lunar şi abonamentul constă din modesta sumă de 100 lei. Noi o recomandăm tuturor iubitorilor de slovă românească, iar conducătorilor ei le urăm muncă spornică.

„Desrobirea" anul I No. 9-10 din 6-IV 941,

Recenzia revistelor și ziarelor:

„*Cetatea Moldovei*" Revistă lunară de probleme actuale, literatură și critică. Apare lunar sub direcția d-lui Gh. A. Cuza. Din ea te orientezi cu multă plăcere și bine asupra multor probleme culturale și politice și te introduce edificat într'o curată formă și fond de literatură. Revista apare lunar, 120 pag. Dorim revistei „Cetatea Moldovei" izbândă și spor la munca ce o depune pe tărâmul culturii naționaliste, și d-lui G. A. Cuza mulți ani înainte.

„*Luceafărul Literar*" an. XIV no. 14 trage brazdă adâncă și neîntreruptă pe ogorul literaturii românești, sub stricta directivă a d-lui Nicolae Graur. Cuprinsul acestui număr de orizont popular e susținut de penele d lor Nicolae Graur, prof. Lucian Costin, I. I. Alexandrescu, Mihail Sabini, Pr. Ioan Olariu, și culminează cu aprecierile de cronică ale d-lui Nicolae Graur, care se ocupă cu noutățile literare ale Casei de Editură „Editura Noastră", din Str. David 63, Suburbia Militari-București — singura editură care editează autorii săraci dar talentați.

„*Desrobirea*" Director Dr. Ilie Dăianu, Redactor Cioară I. Teodor, Organ de afirmare și luptă românească, ziarul „Desrobirea" merită cu prisosință titlul prin proza și versurile lui luminoase și împrăștie toate negurile din sufletul cetitorilor. O recomandăm cetitorilor care vor să se aboneze; o pot cere la adresa: Redacția și administrația Deva Tipografia „Corvin" La Alba Iulia str. Mărăști, 28. In numărul viitor ne vom ocupa mai mult, despre cuprinsul și conținutul ziarului „Desrobirea".

„*Pan*" an. 1 no. 3 Aprilie 1941 — Literatură și Artă — Tânăra revistă, apare la București în cele mai bune condițiuni în ce privește cuprinsul și formatul. Meritul d-lor Directori: Gheorghe Acsinteanu, Remus Țincoca. Redactor Cuza Marinescu. In no. 3 găsim colaborarea d-lor: Nae Ionescu, Mircea Vulcănescu, Ioan Cantacuzino, Silviu Lazan, Aurel Chirescu, Mircea Eliade, Gheorghinescu Vania, D. Misin, Florea Rariște, Vasile I. Bocan, Gh. Tulea, Panait Niculaie, A. Rocneanu Nepoș, I. D. Petrari, Pavel Nedelcu, Florin Lucescu, V. Copilu Chitara, Aurel Bugarin, Juarea Movilă, Ioan Negru, N. Grigore Dragomir Octav Onicescu.

Au reușit pe deplin. Noi îi felicităm. Așa le șade bine tinerelor generații de mâine; speranța, viitorul Patriei. Noi dorim revistei „Pan" progres și activitate rodnică.

„*Făt-Frumos*" an. XV no. 4—6 an. XVI no. 1 Director Leca Moraru. Revista este tipărită frumos în cele mai bune condițiuni cu material bine redactat. In no. 4 d-l Aurel Sânger publică un cântec nespus de frumos.

Cine vrea să urmărească trecutul recent al Cernăuțiului românesc, să urmărească revista „Făt-Frumos" refugiată din Cernăuți în București, care este plină de amintiri de pe plaiurile scumpe românești. Dorește confratelui acesta cele mai frumoase realizări în Capitală.

„*Viața Nouă*" an. I no. 3. Organ de cultură socială — apare bilunar. „Viața Nouă", care face epocă în scrisul românesc,

a inaugurat prin publicația arătată mai sus o nouă operă de realizare pe tărâmul culturii românești, de înaltă ținută academică. Inițiativa răspunde unei imperioase necesități și mai cu seamă în ce privește pregătirea generației de mâine.

„*Pământul*" anul X no. 224-225. Bilunar; Social-literar. Aduce material bogat și critic. Articolele susținute de cei mai buni mânuitori ai condeiului din toate domeniile. In no. 224-25 își dau întâlnire d-nii: Scarlat Preajbă, Nic. S. M. Vlădescu, Ștefania Stângă, Horia Munteanu, N. Otescu.

„*Prietenia literară*" an. II no. 6, Director Nelu Cristescu Redactori: Emil Gavriliu și M. Sefter. Este o publicație scrisă cu îngrijire, tipărită în bune condițiuni. In no. 6 își dau întâlnire cei mai buni scriitori și tineri: remarcăm următorii colaboratori: Ionel Teodoreanu (Cum am scris „Medelenii"), Nelu Cristescu (Plâng florile) Ioan Potopin, (Noaptea Florilor Dalbe), Ioan P. Dacianu (Dimineți de primăvară), Nelu Cristescu (Epigrame), Emil Gavriliu (Diana), Silviu Băică (Să-i biruie inima dorul), Meluța Sefter (Codrul frate cu românul). D-l Nelu Cristescu face mare cinste publicisticei provinciale și un neprețuit dar.

„*Drapelul*" an. VIII no. 11. Săptămânal independent. Director Vasile Ostoia. In no. 11 publică articole de mare ținută. Recenzii semnează Angela V. Ostoia, care dispune de un fin și precis spirit de apreciere în critică.

„*Zorile Romanaților*" Director M. Georgescu. Sărbătorește XIV ani de existență după cum arată dl. M. Georgescu, și aici este un record de durată, dat fiind condițiunile vitrege în care e nevoită să trăiască o publicație de provincie. Redacția, în scrisoarea deschisă pag. 1, scrie: revista „Zorile Romanaților" e mândră de numele și de trecutul ei, cu fruntea sus și în deplină încredere în puterea și voința de jertfă".

Urez confratelui mulți ani înainte și cele mai frumoase realizări în al 15 lea an și cât mai puțini răi platnici, după cum în lista răilor platnici s'au găsit cetitori cu 9-10-11 ani în restanță.

„*Nădejdea*" Organ de cultură și informație în spiritul noilor vremi. Fondator D. A. Ghinoiu; redactor Ioan Stroe-Oancea. Apare cu cele mai frumoase colaborări la Turnu Severin, scrisă pe înțelesul poporului dela sate și orașe. O recomandăm cetitorilor.

Mare Emanoil

D-sale

D-lui_____